

VEM ÄR JESUS?

 Liksom jag, att vi har haft en verklig gastronomisk högtid med den här fina frukosten vi fick. Vanligtvis brukar det vara en bit kall bulle med något gele omkring. Jag var i Phoenix här om dagen, och de gav mig pannkakor, ”flapjacks” som vi kallar dem i södern, och de hade ingen sirap till dem, så jag – jag – jag måste ta socker på mina. De var . . . Och här har vi nu haft det så härligt! Och inte bara lekamligen, vi har det andligen också.

² Så glad att höra den här lille broderns vittnesbörd. Jag kallades till hans sängkant här om morgonen, de sa mig att något hade hänt. Jag tror att han var en av de första, som försökte hjälpa till ekonomiskt med den här mötesserien. Visst var det Satan, som försökte göra den gudsmannen detta. Men Ni ser hur Gud gör, Han vänder det helt om till ett enastående vittnesbörd för att visa Sin makt. Han kommer att se till att allting samverkar till det bästa för dem, som älskar Honom. Jag är så tacksam för att få höra det där vittnesbördet, broder.

³ Och det har verkligen varit en förmån för mig att få vara i den här staden, tillsammans med Er. Det är, å, jag kan inte uttrycka hur jag känner det. Vi har inte haft några överväldigande skaror osv., som vi har ibland, men det ser ut som om Gud tänker göra nånting, eller att det avgör nånting, gör folk redo för något, får människorna tillbaka till den ställning de bör vara i, och så att träffa de här fina pastorerna osv.

⁴ Och så min förmån att få komma hit i förmiddag för att tala för Full Gospel Businessmen. Jag förstår att avdelningen här ännu är mycket ung. Den är mycket liten, och som brodern här sa, de skulle behöva män.

⁵ Nå, hur många fina organisationer, som – som jag än har representerat världen runt, alla fullt evangeliska, många av baptisterna och olika organisationer, å, jag tillhör fortfarande *en* grupp, och det är Businessmen, för den representerar inte nån särskild organisation. I sig själv är den inter-evangelisk. Den representerar helt enkelt ingenting annat än just det fulla Evangeliet, och det är vi glada för.

⁶ Och jag tror att Ni män här i staden, som . . . Faktiskt, om Ni tror att jag säger Er sanningen, så är det verkligen nu, som fullt evangeliska affärsmän kan komma tillsammans och ha gemenskap. Ni kommer att lära Er saker av varandra, en sån här stund en lördag morgon, så att säga.

⁷ Presidenten för . . . Den internationelle presidenten, broder Shakarian, jag blev bekant med honom för många år

sedan. Många av Er vet det, om telegrammen, som låg på bordet, så här högt, och då jag plockade igenom dem, fann jag en kvinna, som hette Shakarian, som låg för döden i cancer. Och på något sätt ledde Gud mig dit, och det var där, som jag blev bekant med Shakarians, då hon blev helad. Det var där doktor Theodore Palouveas, en grekisk doktor, döptes där ute, han var deras läkare.

⁸ Han sa: "Vilken ide! Ni inger folk ett falskt hopp.", sa han, "Den där kvinnan ligger för döden!"

⁹ Först, då jag kom in i huset, sa han: "Då Ni nu går in," sa han, "så var hövlig och stillsam," sa han, "för kvinnan är döende. Hon har varit här uppe, och båda brösten är borttagna, och hon är uppsvullen." Han sa: "Hon kommer att dö." Och han sa: "Det är ingenting Ni kan göra åt det." Och jag bara lyssnade till hans tal en stund. Han sa: "Var nu riktigt stillsam! Be inte högljutt eller nånting.", sa han, "Be Er lilla bön och kom tillbaka ner!"

Jag sa: "Ja, doktorn."

¹⁰ Så jag fortsatte. Jag visste ju att jag inte kom att bry mig om det där, som Ni förstår. Och jag sa . . . Jag fortsatte uppför trappan. Där var, jag tror jag tog . . . Nu kommer jag ihåg det. Jag gick uppför trappan. Och Florence, en ung, vacker dam på den tiden, och Rose och allesammans de var alla i bön, och deras mor låg där medvetlös. Hon hade varit medvetlös ett par dagar, alldeles uppsvullen.

¹¹ Och så böjde jag mina knän för att be. Och då jag gjorde det, kom Herrens Ängel ner till bädden och sa: "Om tre dagar ska hon vara uppe."

¹² Så jag bara vände mig om och började gå ut, och de följde mig. Jag sa: "I . . . Det är i Herrens Namn. Hon ska komma upp." Och så började de jubla.

¹³ Här kom doktor Palouveas och tänkte köra ut mig ur huset. Och han bara . . . Jag sa . . . Han sa: "En sån ide!" Och jag sa . . . "Att inge de här människorna ett falskt hopp! Kvinnan är döende."

¹⁴ Jag sa: "Enligt all Er statistik är det så. Men inte enligt Herrens Ord." Förstår Ni? Jag sa: "Hon kommer att leva."

¹⁵ "Nonsens," sa han, "Ni borde försvinna härifrån, ut med Er härifrån!"

¹⁶ Och broder Shakarian steg fram och sa: "Vänta bara en minut!" Förstår Ni? Han sa: "Vi hade även Er här nere, också, som vår läkare, och vi sätter värde på Er", sa han, "men vi har också kallat på broder Branham. Ni kan inte ge oss något hopp. Det gör han, ser Ni."

17 Och jag sa: ”Jag ska säga Er vad jag ska göra. Om hon inte är uppe och ute igen inom tre dagar, då ska jag sätta skylten ’falsk profet’ på ryggen, och så ska vi gå just här i Los Angeles, och Ni kan sätta Er i Er bil, köra gatan fram och tuta och peka på mig, ser Ni. Och om hon då är uppe, så låt mig sätta skylten ’kvacksalvardoktor’ på Er rygg och sätta mig i Er bil och tuta!” [Församlingen skrattar. — Red.] Han ville inte göra det. Senare blev han döpt i en kanal för konstbevakning och tjänade Herren. Därefter har han hämtats hem till Härligheten.

18 Och så blev jag bekant med Shakarians. Senare var jag med och hjälpte dem organisera sin första avdelning. Och över hela landet, världen runt, har jag hjälpt dem i deras avdelningar. De är en mycket fin grupp människor.

19 Jag tror att Ni — Ni går miste om nånting genom att Er gemenskap inte blir starkare här, för det är gemenskap. ”Vi bör komma tillsammans”, Bibeln säger oss det, ”eftersom vi ser änden nalkas, inte strunta i att samlas.” Det kommer — det kommer inte bara att åstadkomma det, det kommer att styrka Er. Och Ni, Er styrka kommer att stärka församlingen. Och det är. . . Full Gospel Businessmen är inte en organisation som avskiljer och säger: ”Det här är vår grupp.” Den är för alla troende, för att samlas. Och den är bara en del av församlingen, ser Ni, av själva församlingen, de andliga troende. Och jag tror att det — det är stort, om Ni — om Ni skulle göra det. Det är liksom litet, kanske det inte. . .

20 Jag hoppas att det inte låter vanvördigt. Men en man sa till mig för inte så länge sedan i ett möte, han sa: ”Säg, Du är väl predikant?”

21 Jag sa: ”Tja, halvt om halvt antar jag att det är så.” Jag — jag är liksom försiktig med vad jag säger om predikanter bland de fullt evangeliska.

22 Ni vet, min — min far var ryttare. Han red in hästar. Då jag var liten tänkte jag, förstår Ni, att jag också skulle bli ryttare. Ni vet hur små pojkar vill vara lika sin pappa, och jag skulle också bli ryttare. Så jag såg till att pappa var långt borta på baksidan då vi plöjde, ser Ni, och jag tog ut min gamla arbetshäst och ledde ner honom till det gamla vattentråget, Ni vet, det är uthugget ur en stock.

23 Hur många har sett det, en gammal. . . Jaså, vilken del av Kentucky är Du ifrån? Å! Hur många har sovit på en halmmadrass? Jaha, jag kan lika gärna ta av mig kavajen och slipsen, här är jag verkligen hemma. Ja, det där — det där — det där är min hemmiljö.

24 Så jag brukade gå dit ner. Och pappa hade en sadel, förstår Ni. Så jag hade sett honom långt bort, bakom huset, och jag hämtade den gamla arbetshästen. Och så fick jag fatt i alla mina bröder och låt dem ta plats på staketet, ser Ni. Och jag var den

äldste av nio. Gick och hämtade ett stort knippe kardborrar och lade dem under sadeln, drog till sadelgjorden och satt upp på honom. Oj! Den gamle stackaren, så trött att han inte ens kunde lyfta fötterna från marken, han bara vrålade och hade sig då kardborrarna stack honom, Ni vet, och jag drog åt sadelgjorden på honom. Så jag tog av mig hatten, och jag var . . . Jag var verkligen en cowboy! Jag hade läst för många veckotidningar, det var alltsammans. Så jag lät mina bröder tro, att jag var en riktig cowboy, ser Ni, så det trodde jag själv också.

²⁵ När jag blev ungefär arton, då stack jag hemifrån och for ut till Arizona. ”De behövde mig till att rida in sina hästar. Jag är säker på det. De bara . . . De behövde mig, så jag måste fara hemifrån!” Minderårig, men jag stack iväg, och jag råkade komma till Phoenix just då det skulle vara rodeo, ser Ni. Så jag gick dit ut för att ta en titt på vad de hade, och se ut vilken jag skulle rida. Dem som de andra inte kunde rida, dem skulle jag rida, ser Ni, jag hade silversadeln.

²⁶ Jag var liten till växten, har alltid varit mycket liten, och jag tyckte att jag skulle skaffa mig ett par läderbyxor. Jag vet att min far använde dem. Och han hade inga vid den tiden, så jag skaffade . . . Jag såg ett par snygga, vet Ni, det stod A-r-i-z-o-n-a längst ner, med tjurhuvuden och sådant på. Jag tänkte: ”Å, de där kommer att se bra ut på mig.”, Ni vet hur barn är. Jag drog på mig dem, ungefär 18 tum av dem låg på golvet. Och jag såg ut som en av de där bantamkycklingarna, Ni vet, med de där fjädrarna på sig. Jag tänkte: ”Det där kommer aldrig att gå.”, så jag gick bara och köpte mig ett par Levis.

²⁷ Och jag tänkte: ”Jag ska tjäna litet pengar.” Så jag gick ut och tittade på besättningen som stod där, så vilda att de inte ens ville äta hö fast det fanns i krubban. Jag tänkte: ”Oj, då.”

²⁸ Så den första de kom ut med råkade vara . . . Konstigt att säga det här i förmiddag, jag har aldrig tänkt på det förrän just nu. Men den första hästen, som skulle ridas i tävlingen den eftermiddagen, hette ”Kansas Outlaw”, och den var från Kansas, en stor sexton tvärhänder hög vilde var han. Och det var meningen att den här berömde ryttaren skulle rida honom.

²⁹ Så jag tog mig upp på corralstaketet som de andra ryttarna, Ni vet, och satte mig där. De hade hattarna tillbakaskjutna. Jag tänkte: ”Jag ser ut som en verklig ryttare.”, då jag tittade upp.

³⁰ Så den här mannen kom ut, utstyrd och grann. Han – han, då han kom ut från startplatsen, på den här hästen, gjorde han ett par tre krumsprång och ”klumpfisken”, och pojken som . . . Hästen for åt ena hållet och mannen åt det andra. Upphämtarna hämtade hästen. Och ambulansen hämtade ryttaren, som blödde ur öronen. Och hästen fortsatte nedigenom där, och upphämtarna fångade honom.

31 Utroparen kom förbi och sa: ”Jag ger hundra dollars till vem som helst, som håller sig kvar på honom i tio sekunder.” Han fortsatte nedåt där och kom dit ner, sa, såg rakt på mig och sa: ”Är Du ryttare?”

32 Och jag sa: ”Nej, herrn.” Jag ändrade mig ganska fort. Jag var ingen ryttare.

33 Då jag först blev ordinerad i Missionary Baptist Church, tog jag Bibeln under armen, *så där*, Ni vet, och jag fick mitt – mitt rekommendationsbrev. Jag – jag var en trons försvarare, det var det inget snack om. Jag trodde jag var predikant.

34 En dag var jag här borta i Saint Louis, då den här lilla flickan Daugherty blev helad, och jag trodde att jag var predikant. Jag for ned och träffade pingstvännerna. Och den här Robert Daugherty, en del av Er känner honom kanske. Och jag hörde honom predika. Och den mannen predikade så att knäna vek sig och han blev blå i ansiktet, kom ända ner till golvet och kom upp igen, då han drog andan, man kunde höra honom på två kvarters håll då han predikade.

35 Jag med mina långsamma baptistiska maner kunde bara inte tänka på det så fort. Sedan dess svarar jag: ”Nej, herrn.” om nån frågar mig: ”Är Du predikant?” Jag måste liksom se upp med det där.

Upp i Philadelphia sa en man till mig . . .

36 Det är där nästa mötesserie ska hållas, med de internationella. Jag ska tala den 29:e, inleda mötesserien den 29:e åt d:r Brown och – och tillsammans med många av de där bröderna. Det är i Philadelphia, börjar den 29:e den här månaden. Det är min förmån att få inleda mötesserien, sådär, och ha ett par frukostar åt dem.

37 Nån sa: ”Varför hänger Du efter de där affärsmännen? Du ska ju vara predikant!”

Jag sa: ”Tja, jag – jag är affärsman.”

Han sa: ”Såå, vad – i vilken bransch?”

38 Och jag svarade: ”I förvissningsbranschen.” Jag sa det fort, så att han inte skulle lägga märke till det, ser Ni. Han fattade inte vad jag sa. Jag sa aldrig ”försäkring”, jag sa ”förvissning”. [Orden FÖRSÄKRING och FÖRVISSNING låter på engelska mycket lika. – Ö.]

39 Han sa: ”Jaså, jag – jag är glad att – att få veta det.” Han sa: ”Vad – var är det bolagets högkvarter?” Han sa: ”Vad är det för slags försäkring?”

Jag sa: ”Evig Liv.”

Han sa: ”Det har jag aldrig hört talas om. Var är högkvarteret?”

Jag sa: ”Härligheten.”

40 Så om nån av Er är intresserad, skulle jag gärna diskutera försäkringsvillkoren med Dig då mötet är slut.

41 Och jag kommer ihåg för nån tid sedan, apropå försäkringar. Jag hoppas det inte finns nån försäkringsman här. För resten är min bror försäkringsförsäljare hos Prudential. Så jag fick höra att jag gjorde en litet ofördelaktig försäkringsaffär en gång. Och de läste inte villkoren riktigt rätt för oss, och pappa arbetade i tio år för en tjuugoårig fullt betald kapitalförsäkring, trodde vi. Då den skulle betalas ut, var den värd sju dollar och femtio cents, och vi som trodde att den var värd hundratals dollars. Men, ja, jag — jag vet inte. Det går an, försäkringar är OK, jag förringar nu inte deras värde. De är fullkomligt i sin ordning.

42 Så jag hade en försäkringsvän, en som sålde försäkringar, rättare sagt, en man, som jag gick i skolan tillsammans med. Hans bror, som skriver i "Den övre salen", han är en mycket fin baptistpredikant. Så Wilmer kom fram för att tala med mig en dag, han sa: "Billy, jag kommer för att tala med Dig om nån försäkring."

43 Jag sa: "Tja, Wilmer", sa jag, "jag ska säga Dig, vi har ju alltid varit goda vänner och allting", sa jag. Jag sa: "Om Du vill prata om vädret, eller — eller nånting annat, det går bra, om att gå och fiska eller nånting, så är jag villig att tala om det. Men . . ."

"Jamen", sa han nu, "Du behöver verkligen nån försäkring."

Jag sa: "Jag har förvissning."

44 Och han sa: "Å, ursä . . . Då förstår jag att Jesse", det är min bror, "redan har sålt en åt Dig."

45 "Nej." sa jag. Och min hustru tittade på mig, som om jag vore en riktig skrymtare, ser Ni, för hon visste, att jag inte hade nån försäkring. Så hon tittade på mig. Och jag sa: "Jodå," sa jag, "jag har förvissning."

46 Han sa: "Vilken då?" Och jag svarade:

Saliga visshet, Jesus är min
Å, vilken försmak av Guds härlighet.
Jag ärver den frälsning, som Gud har köpt,
År född av Hans Ande, ren i Hans Blod.

47 Han sa: "Billy, det där är mycket bra, men det hjälper Dig inte hit upp till kyrkogården."

48 Jag sa: "Men det kommer att hjälpa mig därifrån! Jag är inte — jag är inte bekymrad om hur jag ska komma dit utan om hur jag ska komma därifrån."

49 Affärsmän, jag gör fortfarande affärer. Om Ni vill diskutera något av det här med mig, ska det bli mig en glädje att göra det med Er.

⁵⁰ Men det är stort att ha gemenskap. Jag tror det står i Skriften: ”Se, huru gott och ljuvligt det är att bröder bo endrättigt tillsammans. Det är som smörjelseoljan på huvudet, som var på Arons skägg, som flödade ned över linningen på hans kläder.” Det är nånting med gemenskap!

⁵¹ Gud var ensam i begynnelsen, Han var bara Gud. . . Han var inte ens Gud, i begynnelsen. Visste Ni det? Det kunde Han inte vara. Det engelska ordet Gud betyder föremål för tillbedjan. Förstår Ni? Då Han var Elohim, den självexisterande, var Han inte ens Gud. Men i Honom fanns egenskaper, som ens tankar. Förstår Ni? Ens tanke måste se nånting, och sedan. . . Jag tänker på det, och sedan talar jag. Och ett ord är en uttryckt tanke. Så, ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet uttrycktes”, ser Ni, frambringades.

⁵² Och det är lika med allt. Det är samma sak med oss, vi föds på nytt, får evigt Liv. Om vi har evigt Liv, så finns det bara en form av evigt Liv, det är Gud. Och vi är Hans egenskaper. Bland kristna kan jag tala på det här sättet. Vi är egenskaper. Och Jesus kom som Återlösare. Hur många tror det? [Församlingen säger: ”Amen!” — Red.] Att återlösa är inte att nyskapa nånting. Återlösa är att skaffa tillbaka något som redan har funnits. Förstår Ni? Så vad är Ni rädda för? Förstår Ni? Alltsammans är i Hans hand, klockan går inte fel. Allting måste vara så här, och det för oss fram dit vi är nu.

⁵³ Och jag litar på och hoppas innerligt, att var och en av Er män här i förmiddag, som inte är med i den här fina gemenskapen ska samtala om det med de här fina männen. Jag har just fått skaka hand med presidenten för den här avdelningen. Och styrk Er! David sa att han styrkte sig emot fienden. Och Ni män, Ni — Ni — Ni vill göra allt Ni kan för att stärka er mot fienden. Vi är här som fullt evangeliska bröder, ser Ni. Vi tror det. Låt oss komma igång och komma ut och få tag i några av de här andra bröderna och ta dem med oss in, antingen de är fullt evangeliska eller inte, och ta dem med oss till våra — våra möten. Och be och göra vad på oss ankommer för att styrka Kristi Kropp, och därmed styrker vi oss själva. Gud vare med Er och hjälpe Er. Om jag kan göra Er en tjänst nån gång, så låt mig veta det! Låt oss nu, innan vi närmar oss Ordet. . .

⁵⁴ Jag vill inte hålla Er kvar här för länge. Jag är — jag är bara. . . Som jag sa för en stund sedan, jag är liksom långsam av mig och jag måste tänka långsamt.” Och — och min tankeförmåga är inte alltför bra, till att börja med, så jag måste bara liksom ta mig tid. Och jag vet inte annat än bara vad Han säger till mig att säga, och det ger mig bekymmer ibland, andra gånger avhjälpes det dem, så jag säger bara vad Han säger. Men innan vi närmar oss Ordet, låt oss närma oss författaren!

55 För en tid sedan åkte jag tillsammans med en berömd teologie doktor. Många av Er kanske känner honom, William Booth-Clibborn, och han predikar Evangelium på sju språk. Och vi talade om Gud och Hans egenskaper. Och jag talade om det och sa: "Gud är som en diamant." Förstår Ni? Och jag sa: "De här gåvorna, som Du talar om", sa jag, "de är — de är bara återspeglings av Guds kärlek." Och jag sa: "Liksom i Afrika, vi. . ."

56 Högste chefen för gruvan i Kimberley var en av mina vaktmästare i mötena. Han visade mig diamantgruvorna i — i Kimberley. Å, man kan finna dem liggande på gatan, men man törs inte behålla dem, om de inte är slipade. De måste slipas av trusten. Så en stor fin diamant, den har ingen lyster i sig då man finner den. Nej, för att få det, måste den slipas.

57 Och det var Gud, och Han måste bli sargad för våra överträdelser och slagen för våra missgärningar. Han är den stora Diamanten. Och då man slipar en diamant, (Har Ni lagt märke till det?) så slipar man den trekantig, och solskenet mot den återkastas i sju färger. Förstår Ni? Och om man ser på rött genom rött, ser det vitt ut. Visste Ni det? Det är riktigt. Rött genom rött, det är Blodet, det röda Blodet, som ser på. . . . Då Gud ser på en röd syndare genom det röda Blodet, då gör det honom vit. Han är vit i hjärtat, ser Ni.

58 Och ifråga om det sa jag: "Gud, sönderslagen, sårad, sargad, för att det, då det träffar det — det mäktiga Gudsordet, i dessa strålar ska återkasta vad Gud är."

59 Och denne herr Clibborn sa: "Men Du kan ju inte Din Bibel."

60 Jag sa: "Det är kanske sant. Men jag känner författaren riktigt väl. Så det är — det är huvudsaken, om jag känner Författaren." Att känna Honom, antingen man känner till hela Ordet eller inte, bara att känna Honom!

61 Jag tror det var Hudson Taylor, som en gång talade med den unge missionären. Han sa: "Herr Taylor, jag har just fått Den Helige Ande", sa han, "borde jag ta min fil. kand?" Han svarade: "Försök inte lysa då ljuset är till hälften nedbrunnet! Låt det lysa medan det brinner!" Rätt. Med andra ord, om Du inte vet vad Du ska säga, så gå och tala om hur det blev tänt! Det är bra nog.

62 Och Ni, Full Gospel Businessmen, gör detsamma! Du behöver inte — inte vänta på att bli predikant, vittna bara om vad Han redan har gjort för Dig! Det är därför Ni kommer tillsammans här, för att vittna om vad Han har gjort för Er. Det ska ge Ljus åt andra, så att de kan bli tända av det. Det var så lamporna i tabernaklet tändes, den ena från den andra. Inget främmande ljus, nytt ljus, utan samma Ljus. Det betyder att det är samma Gud, som sprider Ljuset hela vägen.

Låt oss nu tala med denne store Författare nu medan vi böjer våra huvuden!

63 Himmelske Fader, att nu få komma tillsammans i det Himmelska. Vi förstår att det här inte är en kyrkobyggnad, otvivelaktigt träffas Kiwanis och många olika föreningar, Lions och allt möjligt, här. Men i förmiddag är det en kyrka, därför att Rikets delegater har samlats. Och vi känner redan, på grund av de här vittnesbörden och hymnerna, att vi är — är medvetna om den Store Konungens närvaro. Vi vet att Han är här.

64 Och då vi nu som barn offrar våra läppars lov åt Dig, fast det kanske inte är, å, så som det borde vara, Herre, men det är bara barn, Du förstår det. Hur mycket vi än skulle försöka använda oss av vår — vår uppfostran och vårt intellekt, så komme det kanske inte från hjärtat, det vore något konstgjort, låtsat. Men då vi, av hjärtat, ger Dig den tillbedjan till Dig, som finns där inne, är jag säker på att den kommer att tas emot.

65 Nu ber vi att Du bara binder samman oss med Den Helige Andes band, samlar ihop våra hjärtan och talar till oss genom Guds Ord.

66 Välsigna denna lilla avdelning, Herre, ge den styrka! ”Jag Herren har planterat den, jag ska vattna den dag och natt, så att ingen tar den ur min hand.” Jag ber, Herre, som Din tjänare, välsigna dem! Styrk dem, Herre, för Rikets skull.

67 Välsigna varenda församling, som är representerad här inne i förmiddag, och varenda person! Och om det finns nån här i förmiddag, som — som inte verkligen är frälst, så ber jag, Gud, att detta ska bli den stund, då de förstår att de inte är redo att möta döden, att de ska ta emot det — det eviga Livets gåva genom Jesus Kristus, Din Son. Vi ber om det i Hans Namn. Amen.

68 Jag tror att jag har predikat så hårt och allting för Er i mötena, så jag vill inte ta och hålla en predikan. Och jag tycker inte det är rätt att ha en — en samling utan att läsa Ordet och tala litet grand över Ordet. Så här har jag valt ut från Ordet här bara en — ett litet drama, en liten berättelse. En del av Er, jag bar berättat den ett par tre gånger, men jag tror den duger igen, om Ni har litet fördragsamhet med mig i fråga om detta.

69 Jag ska läsa från Lukas' bok, i 19:e kapitlet, vi börjar med 1:a versen. Det är en mycket underlig liten text, då man tänker på att man tar den på ett sådant här ställe. Men hela Ordet är ju ändå inspirerat, passar in på Sin plats, och jag litat på att Gud ska ta det här Ordet och passa in det precis där det hör hemma i förmiddag.

... Jesus kom in i och gick fram genom Jeriko.

. . . se, där fanns en man vid namn Sackeus, som var chef för publikanerna, och han var rik.

Och han sökte att få se Jesus, vem – vem han var . . .

70 Låt mig läsa om det där, för jag vill betona detta.

Och han sökte att få se Jesus, vem han var, och han kunde det inte på grund av trängseln, eller för att han var liten till växten.

Och han sprang i förväg och klättrade upp i ett mulbärsfikonsträd för att få syn på honom, ty han skulle passera den vägen.

Och då Jesus kom till den platsen, såg han upp och fick se honom och sa till honom: ”Sackeus, skynda Dig, . . . kom ner, för idag måste jag stanna i ditt hus.”

71 Må Herren lägga Sin välsignelse till uppläsningen av detta Hans Ord!

72 Den här mannen, en liten personlighet, vår scen öppnar sig i – i Jeriko. Jeriko var den lägst belägna staden i Palestina, och den ligger i dalen. Och – och Jerusalem är uppe på berget, uppe på höjden.

73 Och om Ni har lagt märke till det, så fick Jesus, då Han kom till jorden, bland människorna det lägsta namn man kunde få. Då Han kom var Han ”Beelsebub”, det var det värsta de någonsin kunde kalla Honom, det betyder ”demon, spåman, ond ande”. De kallade Hans verk en ond ande. Den församling, som inte var beredd att möta Honom, de gav Honom ett avskyvärt namn: ”Beelsebub”.

74 Och Han kom, föddes på det anspråkslösaste sätt nån kan födas, av en allmogekvinna, som inte ens hade en plats att lägga sig ner och – och föda det här barnet. Och tygstycket Han lindades in i, sägs det, kom från ett oxok i krubban i ett stinkande stall, över gödselrännan i stallet. Och stallet är inte ens ett riktigt stall, bara en liten grotta i bergssidan.

75 Och Han verkade bland de lägsta, fattigaste människorna. Och Han förkastades av den högsta societeten. Han blev förkastad av Sina egna, den församling, som borde ha känt igen Honom, men det gjorde de inte. De var inte så kunniga i Ordet, att de kände igen Honom.

76 Och åter finner vi, att Han gick till den lägsta staden, som fanns i Palestina, Jeriko. Jag har glömt hur många fot under havets yta den ligger, djupt ner. Han böjde Sig så djupt att den minste mannen i staden måste klättra upp i ett träd för att kunna se ner på Honom.

77 Men det där var vad världen tyckte om Honom. De gav Honom den svåraste, hårdaste död som nån människa kunde dö. Han dog som en ogärningsman. Den skamligaste död Han

kunde få, de berövade Honom kläderna, och naturligtvis ser man på statyer o. d. att de hade en trasa runt Honom. ”Men Han trotsade skammen.” De klädde av Honom Hans kläder fullständigt, spikade fast Honom vid ett kors, nesligen. Den sämsta, svåraste död Han kunde få, gav de Honom. Och det var vad världen tyckte om Honom.

⁷⁸ Men Gud tyckte så mycket om Honom, att Han gav Honom ett Namn, över alla andra namn som givits både i Himmelen och på jorden. Upphöjde Honom så, satte Hans tron så högt, att Han måste se ner för att kunna se Himlen. Det var vad Gud tyckte om Honom. Jag är säker på att det är vad vi tycker i förmiddag också. Det är över alla namn, förmer än alla namn som nämnas kan. Till och med hela familjen i Himmelen och på jorden har fått Namnet ”Jesus”. Och för det Namnet ska vart – vartenda knä böjas och varenda tunga ska bekänna Det.

⁷⁹ Sackeus var bara affärsman i staden Jeriko. Och han var otvivelaktigt en – en fin man på sitt sätt. Han – han var, låt oss säga, tror jag, eftersom han var en fin man, måste han ha tillhört nån församling, något av den tidens samfund. Låt oss säga att han var farise!

⁸⁰ Och han, han hade verkligen inte samma åsikter som sin hustru. Låt oss säga att hans hustrus namn var Rebecka. Och han tyckte inte alls som hon, för hon hade kommit till tro på Jesus. Hon trodde att Han var precis vad Han var, Messias, för hon hade sett Honom göra Messiastecknet. Hon var hebre, och hebreerna söker efter tecken och profeter, för det skulle vara deras budbärare. Det var skälet till att de aldrig borde ha kunnat ta fel på Honom, för Han kom som ”Människosonen”.

⁸¹ Läs resten av det som står här om Sackeus! ”Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det, som var förlorat.” Han är Abrahams Son.

⁸² Men de anklagade Honom för att ge Sig i lag med syndare. Så vi ser att de borde ha förstått det, men det gjorde de inte. De hade sin teologi om – om att leva ett gott liv och vara fina människor och så vidare, men de förstod inte vad deras Messias egentligen skulle vara.

⁸³ Vet Ni att det skulle kunna vara så igen? Det skulle så lätt kunna hända, att vi missförstode det på något sätt. Det finns nu bara ett sätt att vara säker, det är att ta reda på vad Han var. Så Bibeln säger: ”Han är densamme”. Ta reda på hur Han kommer att uppenbara Sig i ändens tid! Det står skrivet. Ser ni, Han gör aldrig nånting utan att Han uppenbarar det först. Han säger så i Skriften: ”Han gör ingenting utan att Han uppenbarar det för Sina tjänare profeterna.” Och Han har uppenbarat det. Och *Detta* är Hans profet, *Detta* är en profetians bok, det är den fullständiga uppenbarelsen av Jesus

Kristus, alltigenom. Ingenting ska läggas till eller tas bort ifrån Den. Och vi borde rannsaka Den och se vilken tid vi lever i, för vi kan fastna i samma fälla.

⁸⁴ Så vi finner att på den tiden skulle denne Sackeus, vår lille person i förmiddag, den här köpmannen i — i Jeriko, ha kunnat tillhöra Kiwanis, om det fanns något sådant, eller något liknande. Han — han kunde ha varit medlem av några av de stora ordnarna, som fanns där i Jeriko. Utan tvivel en framstående man för sin — sin tid, och han tillhörde församlingen.

⁸⁵ Men nackdelen vi finner, är att han hade tagit ställning för den moderna opinionen, den populära meningen, ifråga om Jesus. Och Jesus är Ordet, och det uppenbarade Ordet är Jesus. Förstår Ni? Och så hade han tagit ställning för den populära meningen, att Han inte var nån profet, att han bara var en — en — en . . . Jag vill inte använda det ordet vi skulle säga idag, bluffmakare, något som man bara låtsas.

⁸⁶ Men, ser Ni, Satan kan efterapa det där så fullkomligt, att det är svårt att veta vilket som är rätt eller fel. Jesus sa att det skulle bli så i den yttersta tiden, så mycket efterapning, liksom Jannes och Jambres stod emot Moses.

⁸⁷ Kom ihåg att de där två männen kunde göra allt, som Moses och — och Aron kunde göra. Men det enda som Moses visste, och en stadfäst . . . Nå, det var aldrig Jannes och Jambres, som kom för att befria slavarerna. Moses kom i Herrens Namn för att befria slavarerna, ser Ni, för det var så skrivet. De sa till Abraham: "Din säd ska bo såsom främlingar i fyrahundra år, men jag ska föra dem ut." Så Moses hade SÅ SÄGER HERREN. Men de kunde efterapa vilken slags gåva som helst, som de kunde frambringa. De visste det och brydde sig aldrig om sina efterapare, de höll sig till Ordet. Gud visade det till slut.

⁸⁸ Och, som Ni vet, sa Han att det skulle bli så i den yttersta tiden. "Som Jannes och Jambres stod emot Moses, så kommer dessa män, som inte består provet ifråga om Sanningen, också att göra." Det är riktigt, ser Ni, bara efterapningar helt enkelt. Så det blir verkligen litet förvirrande för människorna.

⁸⁹ Ibland grälar man på dem, men det — det är inte så att man inte tycker om dem. Det är *för att* man tycker om dem.

⁹⁰ Tänk om Du hade, om Din lille pojke satt här mitt ute i gatan, och Du skulle gå dit och säga: "Lille vän, jag tror inte Du borde sitta härute", och han svarade: "Sköt Dig själv!?" Du skulle ge honom litet. . . Vad är det Ni kallar det, det där som min pappa gav mig? En protoplasma-stimulering där bak. Är det så, på det viset det uttalas? Det är vad han skulle behöva.

⁹¹ Och det är vad man ibland måste ge församlingen. Inte för att man inte tycker om den lille, utan *för att* man tycker om den lille. Förstår Ni? Kärleken tillrättavisar.

⁹² Så Jesus var inte ond på dem. Han älskade dem, och han måste tillrättavisa dem.

⁹³ Så vi finner den här lille mannen, och Rebecka, hans hustru. Och hon trodde att Han var en profet, ja Profeten. De hade inte haft nån profet på hundratals och åter hundratals år. De visste, att den näste på scenen, näste verkliga profet, skulle vara Han. Ser Ni, de visste att detta hade kommit, för det var profeterat. Så profeterna hade upphört, och sedan kom Han in på scenen. Och hon hade sett det där messianska tecknet, och hon visste att det var Ordet. Ser Ni, hon hade uttrannsakat det.

⁹⁴ Så vårt drama börjar här. Det måste ha varit en otrevlig natt för den här lille mannen. Det var en rastlös natt, och han kunde inte sova. Han var — han vände sig fram och tillbaka på kudden hela natten. Många av oss känner till de där nätterna.

⁹⁵ Ser Ni, Rebecka visste. Hon var i kontakt med lärjungarna, och så vidare. Hon visste att Jesus skulle komma in i staden nästa morgon. Och hon var så intresserad av sin — av sin man, att hon ville att han skulle komma ansikte mot ansikte med Jesus. Och om en människa någonsin står ansikte mot ansikte med Honom, påverkar det henne. Han är inte som andra människor. Han är annorlunda. Och hon ville att han skulle vara säker på att hon hade sett Honom, sett Hans gärningar och visste att Han var denne Messias. Oaktat prästerna osv. hade sagt: ”Det är ingenting med det. Det är bara en förfalskning. Det är — det är ett trick.” Men hon trodde på det, så hon bad.

⁹⁶ Rebecka, om Du nu verkligen vill få Din affärsman, Sackeus fram till Jesus, så börja bara be, då blir han rastlös.

⁹⁷ Så tiden var nästan inne, nästa morgon skulle Jesus komma den vägen fram. Så hela natten kastade han sig fram och tillbaka i sängen, och han var olycklig. Och hon låg där och bad. Och på natten, då de vaknade, sa hon utan tvivel: ”Tack Herre, jag vet att Du arbetar med Honom!”

⁹⁸ Då Du ser att Din Sackeus inte kan koppla av, så säg bara: ”Tack Herre, Du arbetar med honom nu!” Då Du ser honom bli så vresig, att han inte vill att Du ska gå till kyrkan mera, ser Du: ”Håll Dig borta från den där skaran! Gå inte dit ner mera! Det är ingenting med det!” Ha bara tålmod! Gud verkar, ser Du. Det är så Han gör det, ser Du. Han blir bara så rastlös, att han inte står ut med det.

⁹⁹ Så vi finner att nästa morgon, riktigt tidigt, smyger vår lille man sig ur sängen och går och klär upp sig i sina bästa kläder, den finaste manteln han har, ansar sitt skägg och kammar håret. Och Rebecka kikar fram under täcket och hon ser

honom. Då vet hon direkt att något är i görningen. Så smyger han fram till fönstret, tittar efter om hon är vaken. Nej, hon var inte vaken, efter vad han trodde. Han drar ifrån gardinen och tittar ut, och dagen gryr, så han gör sig redo.

¹⁰⁰ Ser Ni, då man börjar be för nån, börjar det att hända nånting. Det är där vi misslyckas, vänner, för att vi inte ber. Bön är nyckeln. ”Be, så ska Ni få. Ni har ingenting därför att Ni inte ber, ni ber inte därför att Ni inte tror. Be om överflöd, så att Er glädje kan bli fullkomlig. Be, och tro att Du får det Du har bett om!” Håll sedan fast vid det! Lämna det inte! Om det är ett löfte i Bibeln, och det har blivit uppenbarat för Dig, att Gud kommer att ge Dig det, så håll fast vid det!

¹⁰¹ Det var precis så hon — hon hade det. Det uppenbarades för henne, att hennes Sackeus skulle bli frälst, så hon höll bara fast vid det.

¹⁰² Så då han är på väg ut genom dörren, frågar hon: ”Sackeus, vad gör Du uppe så tidigt på morgonen?”

¹⁰³ ”Å, älskling”, sa han, ”jag tänkte jag skulle, hm, hm. . .” Ser Du, Du kan komma med alla slags ursäkter, Sackeus. ”Jag tänkte att jag skulle gå ut och få litet — en nypa luft. Ser Du, liksom. . .” Som om man skulle snygga upp sig för något sådant, ser Ni! Och hon förstod nånting.

¹⁰⁴ Så här går han ut, ser sig om mot huset, ser Ni, då han går utför infartsvägen och ser sig om. Hon kikar ut genom gallret. Ni vet, för att se vad det var. Då visste hon. Hon böjde sig och sa: ”Tack, Herre. Nu tror jag alltsammans är över. Nu har vi fått fart på honom.”

¹⁰⁵ Så om Du har fått ned Din Sackeus till mötet i förmiddag, då är han på väg. Han kanske sitter här, så han är på väg. Så långt har vi i alla fall fått honom.

¹⁰⁶ Så han gick ut, såg sig om för att se om nån gav akt på honom, Ni vet. Han sa: ”Vet Ni vad jag ska göra nu?” Låt oss sätta oss in i hur han tänkte nu! ”Min hustru har varit alldeles bortkollrad av den här så kallade profeten från Gallileen, medan min — min präst och pastor säger mig: ’Det finns inte något sådant i den här tiden. Alla de här kraftgärningarna och dylikt är bara något slags lurendrejeri. Det är ingenting med det.’ Vet Ni vad jag ska göra? Jag ska gå raka vägen ned och låta Honom veta vad jag tycker. För det kommer att göra mig till en enastående man i den här staden, ser Ni, då jag kan sätta Honom på plats, rakt i ansiktet. Det ska jag göra.” Så han går ut.

¹⁰⁷ Han sa: ”Han kommer att komma från södra sidan, nej, från norra sidan då Han kommer ner från Jerusalem, då Han kommer ner från Dan till Beer-Seba.” Han sa: ”Jag ska — jag ska — jag ska. . . Han kommer ner från Jerusalem, så jag —

jag ska gå dit ner till norra porten. Jag ska ta Honom då Han kommer in. Och jag ska stå där och jag ska ta mig en ordentlig titt på Honom, och jag ska säga Honom vad jag tycker.”

108 Å, så många Sackeusar det finns idag, som talar om Jesus i mötet: ”Det är en skara frimicklar. Det är ingenting med det. Om jag bara får tag i den där mannen, så ska jag!” Förstår Ni?

109 Så han går ner till porten. Men det underliga var, ser Ni. . . Han tänkte ta plats precis i porten, tala om för Honom att han var affärsman, han tillhörde Kiwanis, han — han tillhörde föreningarna och — och alla ordnarna i staden. Han, han var — han var en av funktionärerna där, och han var framstående och respekterad. Han var en anständig medborgare. Och han ville verkligen tala om för Honom, att Han inte behövde komma till den staden, de hade gott om predikanter och gott om kyrkor, de behövde inte hans ideer där. Så han struttar nedför gatan och spänner ut sitt lilla bröst, Ni vet. Och oj. Va! Å! Tänk om rabbinen kanske skulle göra honom till diakon, om de gör något sådant. Så han går ner till porten.

110 Men det var underligt. Ja, vet Du, det är märkligt på något sätt. Men överallt, där — där Jesus uppenbarar Sig, finns det vanligen nån som hör på Honom. Förstår Ni? Och innan han kom dit, hörde han oväsen. Och de sjöng alla slags sånger, och — och: ”Ära vare Gud i höjden” och alla de där fina hymnerna sjöng de, och en del ropade och skrek. Är det inte underligt, där Jesus är, är det alltid en massa oväsen? [Församlingen säger: ”Amen.” — Red.] Förstår Ni? Det är bara. . .

111 Som Ni vet, kom Han in i templet en dag, eller rättare sagt in i Jerusalem. Och då Han gjorde det bröt de palmer och ropade. Och där stod de, de stora professorerna från societeten osv. och prästerna och sa: ”Få dem att hålla tyst!”

112 Han sa: ”Om dessa tiger, börjar stenarna omedelbart ropa.” Ser Ni, någonting kommer att ropa, då Han är i närheten. Det är riktigt.

113 Som Ni vet då Aron gick in i Shekina, inför Shekina, måste han vara smord och han hade. . . Hans kläder måste ha ett granatäpple och en bjällra. Och det var det enda sättet de kunde veta, att Aron ännu levde, då de hörde det ljudet. Och jag tror att det är det enda sättet Gud kan veta om vi lever eller inte, då man hör litet oväsen. Ta vad som helst, som är så dött, att något har hänt med det. Så de måste avgöra om han levde eller inte med hjälp av det ljud som åstadkoms.

114 Så Sackeus hörde allt det här oväsandet där nere. Och då han kom dit var det trängsel i portarna, ända upp på murarna och överallt. Och han var bara en mycket liten man, då allt kom omkring, så han tänkte: ”Hur ska jag kunna få syn på Honom? Det kommer att vara så många av de där frimicklarna

omkring Honom, att jag – jag helt enkelt inte kan se Honom. Så Ni förstår”, sa han, ”jag begriper en sak, att jag inte kan få syn på Honom här, för jag är för liten.

¹¹⁵ ”Men jag vet att Han är på väg hem till min konkurrent för – för att äta lunch. Så jag förstår inte, om Han vore en något så när intelligent man, skulle Han komma till mitt företag, min restaurang. Men Han tänker gå till Lavinskis.” Eller, jag hoppas det inte finns nån Lavinski här. ”Så då går Han i alla fall ner till hans restaurang. Och det är ju verkligen jag, som serverar den bästa maten, och – och varför skulle en man ens. . . Och Rebecka, som är med i Hans församling, och så ska Han gå till ett sådant där ställe!”

¹¹⁶ Nåja, han sa: ”Jag vet en sak. Jag ska gå hit ner till korsningen mellan Hallelujaavenyn och Glorygatan. Den vägen kommer Han att gå.” Det är sant. ”Just där, nere på stadens gata, där Hallelujaavenyn och Glorygatan korsar varandra.” Man kan alltid finna Honom där någonstans.

¹¹⁷ Så Han lämnade folkmassan och sprang ner dit, och han såg till att han såg snygg ut och sa: ”Nu, då Han kommer runt hörnet, ska jag säga till Honom, jag ska tala om för Honom vad jag tycker. Han kommer att gå förbi här, så jag ska – jag ska – jag ska. . . då Han kommer förbi.” Sedan började han tänka. ”Vet Du vad, den där folkskaran kommer ju att följa Honom.”

¹¹⁸ Det gör de alltid. ”Där åteln är, dit ska örnarna församla sig”. Inte kycklingarna, dessa jordbundna fåglar. Den himmelska örnen samlas till åteln. Kycklingen är hans kusin, som Ni vet, den är här nere, där råttor och allt möjligt kan äta upp den. Men örnen bygger sitt bo långt där uppe i ett träd, ingen kan komma åt det. Parasiterna bekymrar inte dem, de flyger alltför högt. Rovdjuren och gnagarna kommer inte att bekymra dem, de är örnar. De tycker om Örnmat. *Detta* är det.

¹¹⁹ Som Ni vet, är Jehova själv en örn, och Han kallar oss örnungar. Hans profeter är örnar, siare.

¹²⁰ En örn flyger så högt, att det inte finns nån annan fågel som kan följa den. Å, om höken försökte följa den, skulle den sprängas. Det är riktigt. Det är så det är i dag, så många som försöker efterapa. Det kommer snart att visa sig. Låt det bära iväg litet högre, så ramlar alla fjädrarna av. De faller snart av. Riktigt. De kommer att störta. Kom ihåg, den måste vara en specialbyggd fågel. Och den människa, som ska kunna följa det här Ordet, måste vara specialbyggd, byggd av Gud, inte en predikantskola. Vi finner att då han. . . Ju högre upp han kommer, om inte hans fjädrar sitter kvar, vad har han då för nytta av det?

¹²¹ Och en annan sak, då den kommer dit upp, tänk om den kommer dit upp och är blind och inte kan se nånting! Ser Ni, den måste ha ögon också, för att kunna se, för att den ska veta

vad den gör då den är där uppe. Så är Guds örnar. Ju högre man kommer, desto längre kan man se, och komma tillbaka och förutsäga, vad som håller på att ske. Förstår Ni? [Församlingen säger "Amen". — Red.] Jag tror att den där färgade brodern där bak kunde förstå det där rätt bra i morse, ser Ni. Lägg nu märke till det!

¹²² Så finner vi att han sa: "Om jag står här, i den där högröstade hopen, kommer Han aldrig att höra min röst. De skriker och håller på så, min tillrättavisning av Honom skulle aldrig betyda nånting." Det är bra. Så sen sa han: "Men vet Du vad jag ska göra? Jag ska säga Dig vad jag ska göra. Det står ett mullbärsfikonträd här. Och jag ska ta mig upp i det där mullbärsfikonträdet, och då Han kommer förbi får jag se Honom. Och då ska jag kliva ut på en av grenarna där och jag ska säga Honom vad jag måste säga Honom. Och Han ska få veta att jag är Sackeus, medlem i det här fina samfundet här nere. Jag ska tala om för Honom var jag hör hemma och vad min präst tycker om Honom." Nåja, det där kunde bli bra.

¹²³ Han ser sig omkring och tänker: "Härnäst, nu, den första grenen sitter en — ungefär tio fot högt." Och han är bara omkring fyra fot lång, så hur ska han komma sex fot högre upp? Förstår Ni? Så han undrar hur han ska komma upp dit. Det finns inget annat sätt att komma dit, och han måste upp i det här trädet. Så han tittar sig omkring överallt, och det finns ingen ting annat än... Ni vet, sophämtaren hade ännu inte varit där den här morgonen, och soptunnorna stod i hörnet. Han tänkte: "Om jag bara kunde få hit den där soptunnan, så... Då skulle jag nå upp, så att jag fick tag i den där första grenen. Men jag har bestämt mig för att se Honom, jag ska se Honom."

¹²⁴ Ni vet, det är så, då en människa vill se Jesus går hon igenom en del verkligt radikala saker. Förstår Ni? Men, ser Ni, Gud arbetade med honom. Vad var det? Rebeckas böner, som höll på att få svar, ser Ni.

¹²⁵ Nå, han går dit. Och sophämtaren hade inte varit där den morgonen, och tunnan var ganska tung, så han kunde inte lyfta den. Han var för liten. Så han försökte, men han kunde inte göra det. Det fanns bara ett sätt för honom att få det gjort, och det var att ta den i famnen och lyfta den. Men han hade sin bästa mantel på sig.

¹²⁶ Men det är nånting med det där, då man riktigt gärna vill se Jesus, då gör man vad som helst. Förstår Ni? Man — man gör vad som helst, om man riktigt gärna vill se Honom. Så han går dit ut och han... Ser Ni, Satan kommer också att försöka hindra en från att göra det. Allting, han kommer att... Han kommer att lägga nån svaghet i vägen, varenda gång, för att hindra en från att få se Honom. Han kommer att förblinda ens

ögon med vad han kan. Men har man bestämt sig, så kommer Gud att ge en ett tillfälle. Han går förbi här i förmiddag också. Låt inte Satan lägga nånting i vägen för Dig! Din "tid och *det här* och jag måste göra *detta*." Sitt bara stilla en minut!

¹²⁷ Så han böjer sig, lutar sig ner med den där fina manteln på sig. Nu solar han säkert ner sig. Han får tag i den här soptunnan. Just som han tar tag i den och börjar bära den kommer hans konkurrenter runt hörnet.

¹²⁸ Ungefär som det är här, Sackeus. Du sa att Du aldrig skulle ge Dig i lag med frimicklar, men Du är här.

¹²⁹ Ja, här sitter han, han står här nu med den här soptunnan, röd i ansiktet. Nåväl, konkurrenten sa: "Å, titta, där är Sackeus, restaurangägaren här nere, han har bytt jobb. Han har fått en ny anställning. Nåja, Ni vet, han är — han är. . . Arbetar åt staden, han är sophämtare." Men det är nånting annat med det i alla fall, om man har bestämt sig för att se Jesus, gör man vad som helst. Han höll bara fast den, och hans ansikte rodnade, hans ansikte svällde upp. Och här kommer han raka vägen fram och ställer ner den. Han ser sig omkring, låter dem komma runt hörnet.

¹³⁰ Så kommer han upp på tunnan och klossar upp i trädet. Hm — å, ursäkta mig, det där borde jag inte ha sagt. Klossa, vet Ni, det — det är ett. . . Hur många vet vad "klossa upp i tradet" är? Nå, då är det bra. Med andra ord, ser Ni, han klättrar upp i trädet.

¹³¹ Och han kommer upp dit, och där är han, sitter där. Tala om smörja! Full med sopor, han är en nedsölad syn.

¹³² Och ibland låter Gud en bara bli så där. Amen. Jag hörde nån idag, vet Ni deras nya sätt? Jag hoppas att det aldrig kommer in i våra pingstkretsar, fast jag ser att det håller på att smyga sig in, att man kommer in, skakar hand: "Jag — jag tar emot Jesus som min personlige Frälsare." Jag tycker om att se dem böja sig där nere vid altaret, och dö, slå, och skrika och dregla. Och Ni vet, då man. . . Vi brukade ha hästar, och då vi gav dem klöver, sådan där riktigt fin, söt klöver med honung i, fick det dem att dregla. Då Du kommer nog nära Kanaan, kommer Du också att dregla litet, vet Du, då Du äter Honungen från Kanaan.

¹³³ Så vi finner att här är han, uppe i trädet nu, och torkar bort soporna från sin nya. . . Han tänkte inte att han skulle göra det där. Om bara nån börjar be för en, då kommer man att göra underliga saker. Och han torkade bort det så där, och stickor i knäna och i hela händerna, satt där och plockade ut dem. Han tänkte: "Å, så jag ser ut! Här sitter jag", sa han. "Ser Du Rebecka sa mig att den där mannen var en profet. Jag — jag ska vänta nu, jag ska gömma mig." Så han satte sig ner där två grenar möttes, det blir en bekväm sittplats.

134 Och sedan man har kommit så långt, och Du har också kommit så långt i förmiddag, Sackeus, Du sitter också där två vägar möts, Din och Guds. Förstår Du? Då Du övervann Dig själv tillräckligt för att komma hit ut i förmiddag, ja då ska Rebeckas böner snart besvaras. Men nu sitter Du där två vägar möts, Din och Guds. Förstår Du?

135 Och där satt han, och han tänkte: "Hon sa att 'Han var profet.' Allt det där, 'Han kunde förnimma människornas hjärtans tankar och uppenbara det för dem och säga vad det var för fel med dem.' Och å, det där om 'Natanael, kom och talade om för honom att han hade varit under ett träd där ute'. Vet Du, jag ska inte ta några chanser. Jag ska gömma mig här uppe i trädet. Så jag är också i ett träd. Men jag tror ju inte att Han är nån profet. Jag tror det bara inte, för min präst säger mig att det inte finns något sådant som profeter. Sådana har vi inte haft på hundratals år."

136 Så nu förstår Ni naturligtvis, att jag sätter upp ett drama här för att få fram något viktigt.

137 Så han får tag i alla grenarna och drar in dem runt sig, runt hela sig, maskerade sig riktigt bra, och sa: "Då Han nu kommer fram på Hallelujaavenyn, från Halleluja och svänger in på Glory, så just här vid hörnet, då Han kommer fram där och svänger runt hörnet, ska jag se till att lämna ett stort löv här, så att jag kan titta ut och se Honom. Jag ska lyfta upp det. Han kommer aldrig att se mig, inte här uppe. Och då Han så kommer förbi, och jag får en ordentlig titt på Honom, vet Du vad jag då ska göra? Jag ska dra tillbaka de här grenarna, och då Han har gått förbi här, och jag ska låta Honom veta vad jag tycker. Jag ska tala om det för Honom." Så han sitter där en liten stund.

138 Efter en stund hör han ett oväsen närma sig. Vanligtvis kommer Jesus tillsammans med de där oljuden. Så här kommer Han runt hörnet. Så vad är det första han finner? En folkskara, som samlas på gatorna. Han sa: "Jag är glad, att jag är här uppe i det här trädet, så att jag inte behöver blanda mig med dem igen." Så här uppe i trädet sitter han, helt kamouflerad så att ingen skulle känna igen honom, hans konkurrenter vet inte om att han är uppe i trädet nu. Så han har bara det här enda lövet, som han ska lyfta på och titta ut, och släppa tillbaka det igen, och resten av honom är helt gömd. Så han lyfte på lövet, och människorna samlas i gathörnen.

139 Och, vet Ni, här kom herr Jones ut med det där sjuka barnet. Då han hörde att — att prästen och doktorn, just på hans egen restaurang, diskuterade det här om dagen, att: "Det där barnet var döende, hade feber, som doktorn försökte få ner, och ingenting kunde få ner den. Och det där barnet fick aldrig flyttas från huset." Men här, här "har hans egen kund

blivit en sådan fanatiker, att de tog ut barnet i den kalla marsblåsten. Och här hade de det inlindat i ett lakan, en liten flicka på ungefär tio år. Vilken fanatiker! Då han kommer in på min restaurang igen, kommer det där barnet naturligtvis att vara dött. Jag ska säga honom det, jag ska låta honom veta vad jag tycker!”

140 Efter en stund tilltar oväsendet mer och mer, och de rusar alla ut på gatan. Den förste, som kommer runt hörnet mellan Hallelujaavenyn och in på Glorygatan, då de kommer runt hörnet, finner vi vara en stor, kraftig, flintskallig fiskare vid namn Simon, som säger: ”Vill Ni vara snälla och gå åt sidan, folk!” Det kom elva till bakom honom och sa: ”Var goda och lämna plats! Vår Mästare var på ett stort möte i går kväll, och — och kraft gick ut ifrån Honom och stora visioner ägde rum. Och Han är trött i förmiddag, och Han — Han — Han ska gå och äta frukost. Vill Ni vara snälla och lämna plats!”

141 Och här kommer familjen Jones ut med det här barnet. Och den store fiskaren och många av dem sa: ”Var snälla och gå åt sidan!” ”Ja, men vi har ett barn här, som helt enkelt håller på att dö. Läkarna har gett upp hoppet om det. Kan Ni inte bara låta oss lägga barnet. . . .”

142 ”Tyvärr. Det vill de allesammans, så jag — jag kan bara inte göra det. Ni måste stå på sidan där ute. Han är på väg just nu. Var snälla och gå åt sidan!”

143 Så då kan jag se, hur den lille vaktposten från tornet han var i, i trädet, höll utkik, och han ser herr Jones och fru Jones böja sina knän mitt i den där folkmassan och säga: ”Herre Gud, gå inte förbi mig! Käre Frälsare, låt mig bönhörd bli! Då Du kallar på andra, gå ej mig förbi!”

144 Och då Han kom förbi, stannade Han och sa: ”Herr Jones, vill Du komma hit med Ditt barn!” Det var liksom övertygande.

145 Han är den samme i dag. Det behövs inget bönekort. Det behövs ingen grupp. Det behövs tro, sådan som den blinde Bartimeus hade i andra änden av porten, då Han gick ut. Nästan två hundra meter ifrån Honom, lägg märke till platsen, hur skulle Han ha kunnat höra hans röst? Men ”O, Jesus, Davids Son!”, det stoppade Honom, rörde vid Hans klädnad. Och Han vände Sig om och sa: ”För honom hit!” Förstår Ni?

146 Och de bar över det lilla barnet dit. Han lade Sina händer på det lilla barnet, det var allt Han gjorde. På några ögonblick hade fadern tagit tillbaka det, och där sprang barnet nedför gatan. Febern hade lämnat det.

147 Det mjukade liksom upp honom litet. Han tänkte: ”Jag undrar om Han skulle kunna vara en profet?” Det fick honom att liksom tro det.

148 Ni vet, det finns såna saker som det där, som övertygar oss, för Han är Ordet, (inte "Jag var"), "JAG ÄR".

149 Och då Han kommer under trädet, tänkte han . . . Nå, han håller upp det lilla lövet och tittar ner. Då Han kom fram under trädet tänkte han: "Skulle Han kunna vara en profet? Det kan vara så." Ni förstår, man måste ha tro. "Skulle Han kunna vara det?" Och Han gick förbi under trädet, med huvudet böjt, gick på Sitt milda sätt. . .

150 Det är också en sak till, om man någonsin får se Honom, man — man — man blir förvandlad. Man kan inte vara den samme längre. Jag hörde om Honom, Du hörde om Honom, men då jag såg Honom, Hans Ord, jag — jag — jag kunde aldrig mera vara den samme. Det är nånting med Honom, som är olikt andra människor. Det är nånting med Honom, som är olikt biskopar och kardinaler och påvar osv. Han . . . Det är nånting med Honom, som är annorlunda.

151 Lille Sackeus hade blivit gripen. Rebeckas böner hade besvarats. Då Han gick förbi under trädet, sa han: "Tja, jag — jag får kanske be Rebecka om ursäkt då jag kommer tillbaka. Han är på väg till Lavinskis. Det gör ingenting. Om Han äter på en annan restaurang, så gör det inte mig nånting nu." Ser Ni, han hade redan sett Honom.

152 Så då Han kom mitt under trädet, stannade Han, tittade upp och sa: "Sackeus, kom ner! Jag kommer hem till Dig och äter middag idag." Han visste, att han var där uppe. Han visste vem han var.

153 Broder, syster, Han är den samme igår, idag och i evighet. Han kommer förbi här i förmiddag. Han har gått förbi här genom staden, varit här den här veckan tillsammans med oss.

154 Vet Ni vad? Om presidenten skulle komma, president Johnson komme till Topeka, då skulle flaggorna vara i topp, gatorna skulle vara dekorerade och han skulle få ett storslaget välkommen. Men Jesus kan komma, och det finns knappast nån, som vill komma och träffa Honom. Man skulle behöva poliseskort för att få in presidenten i den här staden, men vi har gott om utrymme att sitta här. Förstår Ni skillnaden? De bryr sig inte om att träffa Honom.

155 Jag hoppas Sackeus är här i förmiddag. Och då Han går förbi här, är det Han som talar till Dig.

156 Han kom ner ur trädet. Naturligtvis ville de kritiska säga: "Den här mannen är en syndare."

157 Han sa: "Herre, om jag har tillskansat mig nånting på oärligt sätt, så ska jag ge hundrafalt tillbaka. Jag ska ge tillbaka det. Och om jag har berövat nån hans egendom, så är jag redo att ställa det tillrätta. Jag — jag är redo."

Låt oss böja våra huvuden!

158 Sackeus, är Du redo i förmiddag? Varför kommer Du inte ner ur trädet nu? Varför kommer Du inte? Han går den här vägen nu, går genom Ditt hjärta och talar med Dig. Skulle det finnas, medan Ni har Era huvuden böjda i bön, finns det nån, som skulle vilja säga: "Broder Branham, jag har faktiskt varit litet skeptisk hela tiden."? Kom ihåg, att han själv var en religiös man! "Jag har varit litet grand skeptisk, men nu tror jag. Hjälp min otro, Gud!" Inte till Broder Branham, för det är ingen som tittar utom jag och Gud, "Så jag ska räcka upp handen och säga: 'Gå ej förbi mig, å, milde Frälsare! Hör mitt ödmjuka rop! Gör mig till en verklig troende, Herre! Kom, följ med mig hem idag och stanna kvar i mitt hus!' 'Idag måste jag stanna kvar i Ditt hus.'"

159 Vill Du räcka upp handen och säga: "Kom ihåg mig, Gud!" Herren välsigne Dig, välsigne Dig, och Dig! "Kom ihåg mig, Gud! Följ med mig hem i förmiddag. Jag vet, att Du är här. Jag vet att Du känner mitt hjärta. Du talar till mig nu. Du vet att det jag har gjort är fel. Du vet att jag till och med tillhör en fullt evangelisk församling, men ändå har jag varit försumlig, jag har inte gjort det som är rätt. Jag har försummat bönemötena. Jag har satt allt annat . . . Jag har faktiskt gjort saker, som inte går ihop med vår – vår tro."

160 "Jag – jag är – jag är kvinna, och jag vet att jag har klätt mig fel. Och jag har klippt av mig håret. Jag har haft make-up. Och jag ska vara en fullt evangelisk kvinna, en syster! Var barmhärtig mot mig, Herre! Jag – jag vill att Du ska komma med mig hem idag, så ska jag vara en – ett levande kristusbrev från och med nu." Vill Du bara känna Guds närvaro, så att Du räcker upp handen och säger: "Be för mig!" Gud välsigne Dig, och Gud välsigne Dig, Dig! Gud välsigne Er, systrar! Ja.

161 Himmelske Fader, en del av Sackeusarna och Sackeusinnorna har lyft på lövet och tittat ut. De har insett, att Jesus har funnit var de bor och var de är, har uppenbarat för dem att de har fel. Många, många händer här inne har räckts upp. Må Du följa med dem hem idag, Fader, gå hem till dem, bo i deras hjärtan! Må de aldrig glömma den här förmiddagen! Om det än . . . Det löjliga som jag . . . Och försöka få fram något humoristiskt bland en blandad skara. Och nu, i detta ögonblick, då poängen har kommit fram, att det – det bara är för att få människorna att inse vad som står hos oss i förmiddag här, det uppenbarade Ordet i vår stad, ibland oss, Herren Jesus själv, Ordet, som blev kött, som själv opererar genom mänskligt kött. Å, Gud, må våra kära vänner förstå detta och komma närmare Dig!

162 Följ med dem hem, jag ber om det igen, Fader, varenda Sackeus och varenda kvinna, varenda Rebecka. Må hon veta, att hennes böner har fått svar! Vi överlämnar dem åt Dig nu.

Och må de, utan någon tvekan, ta emot Dig i sina hjärtan, liksom denne hebre gjorde den där förmiddagen, fastän de har haft fel. Du sa: "Borde inte också han, som är en Abrahams son..." Så Du är beredd att följa med oss hem, Fader. Vi ber att Du aldrig ska lämna oss. Följ med oss från frukosten, som vi sitter vid i förmiddag och har tittat tvärs över bordet på varandra, lyckliga, humoristiska, har skakat hand med varandra och i kärlek till varandra, som bara kristna kan vara.

¹⁶³ Och jag tänker att jag — jag — jag kanske aldrig kommer hit igen. Jag — jag kanske aldrig mera får träffa den här gruppen igen så här, vid en frukost till. Men jag är säker, Fader, på att om de bara låter Dig följa dem hem idag och bo kvar hos dem, så ska jag träffa dem vid en Måltid, då all strid är vunnen och det stora bordet är dukat över himlavalvet, och vi sitter och tittar tvärs över det.

¹⁶⁴ Och i förmiddag ser jag predikanter, som sitter här, gråhåriga, som predikade då jag var pojke. Jag tror att de bara bröt stubbarna, röjde vägarna och ordnade så allt skulle lägga sig tillrätta för de här gåvorna, som de profeterade skulle komma. Gud, välsigna dem, välsigna dem alla! Välsigna dessa fina kvinnor, som har offrat, för att deras män skulle få predika, och de offer, som alla kristna verkligen offrar. Var hos dem, Fader!

¹⁶⁵ Den kvällen ska vi sitta där, se på varandra tvärs över bordet, och vi kanske aldrig har träffats igen från den här förmiddagen till då. Men, utan tvivel kommer tårarna också att rinna utför våra kinder, av glädje, då jag sträcker mig över bordet och skakar hand med dem. Så får vi se Honom komma ut. Vi kommer att vara så glada för att vi kom ner ur trädet, kanske ett trosbekännelse-träd, ett samfundsläro-träd eller nånting, bara kom ut ur vår själviskhet, kom ut ur våra tokiga sätt att vara eller vår tanklöshet ifråga om Honom, kom ut ur vår blindhet, in i Ljuset. Vi kommer att vara glada för det, då vi ser Honom komma ut i alla Sina konungliga mantlar, gå utmed bordet och ta Sin kärleksfulla hand och torka tårarna från våra ögon och säga: "Gråt inte! Alltsammans är över. Gå in i Herrens fröjder, som har varit beredda åt Dig ända sedan världens grund lades!" Till dess, Fader, stanna kvar hos oss, följ med oss hem och bo hos oss, intill den stunden! Vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

¹⁶⁶ [En syster talar ett annat tungomål. Blankt ställe på bandet. — Red.]

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
Ty Han först . . .

¹⁶⁷ Då jag klättrade upp i trädet, älskade Han mig fortfarande. "Och köp- . . ." Titta, vilket träd Han kom upp på för mig! Ett kors, ett förbannelsens trä.

På Golgata trä.

168 Titta, vilket trä Han gick upp på, för att få ner Dig ur Ditt träd! ”Jag. . .”

169 Ni kan inte älska Honom utan att älska varandra. ”Jag. . .” Sträck Er nu över bordet och säg: ”Gud välsigne Dig, pilgrim!” till nån mitt emot!

Ty Han först älskat mig
och köpte min frälsning
på Golgata trä.

170 Älskar Du inte Honom för att Han gick till det trädet för Din skull, för att få ner Dig ur Ditt träd? Vill Du inte låta Honom följa Dig hem i förmiddag? Hur många vill ta Honom med? Räck upp Din hand! [Församlingen säger: ”Amen.” – Red.] Gud välsigne Er!

171 Affärsmän, jag vill tala med Er bara ett ögonblick, innan vi går.

172 Om Du nu inte är en kristen, om Du inte har varit med, Ni kristna, Ni, om Du tog emot Kristus då Du räckte upp handen, så gå till en av pastorerna här och tala om för dem vad Du har gjort. De kommer att ta emot Dig. Nån, eller nån pastor kan skriva ett brev om detta åt den här pojken här, den här färgade brodern. Det var nåd i går kväll, den där unge mannen, som satt där och såg detta, och han trodde det. Förstår Ni? Förstår Ni det? Hur den där pojken, hur Anden vände om. Billy talade om det för mig, och min hustru med flera, då vi kommit hem. Vände om då han var här borta i det här hörnet, för omkring här och fann denne, ser Ni, för att föra honom Hem. Suveränitet! Ta Honom med Dig! Slut Dig till nån grupp någonstans, som Du kan vara tillsammans med, som predikar det fulla Gudsordet. Och håll fast vid det Ordet, vad som än händer, ser Du! Det är riktigt.

173 Affärsmän, Visste Ni hur det gick med Sackeus? Han blev medlem i Jerikos Fullt Evangeliska Affärsmän. Det är riktigt. Den gruppen där nere, han tillhörde den. Det låter litet konstigt, men det är sant, tror jag. Jag är säker på att Jesus inte skulle ha grundat nånting annat än en fullt evangelisk grupp, och Sackeus följde Honom. Så nu, Sackeus, gå Du och gör sammalunda!

174 Tills vi träffas i kväll, Gud välsigne Er! Jag överlämnar mötet till pastorn igen.

VEM ÄR JESUS? SWD64-0620B
(Who Is Jesus?)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska löndag förmiddag den 20 juni 1964 på Full Gospel Businessmens Fellowship Internationals frukost på Holiday Inn i Topeka, Kansas, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org